

se vyhýbatí napravo, či nalevo. Soud zjišťuje, že touto neopatrností obžalovaného byla vyvolána jedna z příčin srážky — vedle spoluzavinění cyklisty, — která měla v zápětí úraz tří osob, z něhož vzešla u Václava R-a smrt, u Konráda a Rudolfa Č-ových těžká poranění. Z těchto zjištění vyplývá, že obžalovaný spoluzavinil srážku spojenou s oněmi úrazy, ne tak vyhýbáním se cyklistovi na nesprávné straně o sobě, jako jízdou za dané nevyjasněné situace příliš rychlou a nedovolující včas předejítí nebezpečí, a neopatrným vyhýbáním se, přičicím se základnímu předpisu § 45 min. nař. čís. 81/1910. Soud nalézací posoudil správně otázku viny obžalovaného ve směru objektivním, zjistil formálně bezvadně a odůvodnil náležitě i subjektivní zavinění obžalovaného i příčinnou spojitost mezi neopatrnou jízdou a nastalými následky. Že cyklista náhle a v posledním okamžiku strhl kolo na správnou stranu, takže to obžalovaný nemohl předvídati, soud nezjistil a znalec netvrdil; znalec jen udal, že cyklista zahnul pozdě na levou stranu, což však nevylučuje zavinění obžalovaného ani v objektivním ani v subjektivním směru, poněvadž zpozoroval vyklistu nesprávně jedoucího včas a podle toho měl povinnost zaříditi svou jízdu vzhledem k ustanovení § 45 min. nař. co do rychlosti a opatrnosti tak, by úrazu předešel, a měl také možnost si uvědomiti, že, neučiní-li tak, může ohroziti život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí.

Čís. 4211.

Zřízenec státního úřadu policejního (inspektor) jest úředníkem veřejným ve smyslu §§ 101 odst. 2, 153 tr. zák.; zakročuje-li v čele policejního mužstva proti pouličním demonstrantům, vykonává své povolání a požívá zvýšené ochrany § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. června 1931, Zm I 217/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) po případě 10 § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že obžalovaný neměl býti odsouzen pro zločin podle § 153 tr. zák., nýbrž nejvýše pro přestupek § 411 tr. zák., a to proto, že prý inspektora Z-ého nelze pokládati za veřejného úředníka ve smyslu § 101 tr. zák., požívajícího zvýšené ochrany podle § 153 tr. zák., an jen zakročením při pouličních výtržnostech, jimiž nemohla býti ohrožena ani bezpečnost osob ani majetku, nebo způsobena škoda na majetku, neobstarával práce vládní, jak žádá § 101 tr. zák. Zmatečnou stížnost jest na omylu. Úředníkem ve smyslu 2. odst. § 101 tr. zák. je každý, kdo mocí

veřejného příkazu přímo nebo nepřímo daného jest povinen obstarávati práce vlády. Za »práce vlády« jest pak považovati všechny obory činnosti, jež se podnikají subjektem veřejnoprávním v zájmu veřejném. Náležejí sem tedy úředníci i státní i samosprávní — zemští, okresní, obecní (arg. § 101, 1. odst.), ať náležejí do skupiny vlastních úředníků nebo zřízenců (úředníci obecní i starostové náležejí sem nejen, pokud jde o přenesenou, nýbrž i pokud jde o vlastní působnost obce). Napadený František Z. jest, jak soud zjišťuje, inspektorem státního policejního úřadu. Úkolem tohoto úřadu jest podle § 2 zákona ze 16. března 1920, čís. 165 Sb. z. a n. pečovati o veřejnou bezpečnost a o vnitřní klid, starati se o bezpečnost osob a majetku, udržovati veřejný řád a vésti v partnosti obyvatelstvo a cizince. Úřady státní policie vykonávají zpravidla policii bezpečnostní, mravnostní a čelední (která jinak patří k působnosti obecních úřadů), jednak také správu policejní v užším smyslu, kterou jinak vykonávají okresní úřady politické. V každém případě jsou subjekty veřejnoprávními a úřady státními, veškerá jejich činnost se podniká v zájmu veřejném. Nalézací soud má pravdu, že výkon bezpečnostní policie jest a zůstává »prací vládní« bez ohledu, zda ji vykonávají zřízenci obecního či státního úřadu policejního. Z toho plyne, že zřízenec státního úřadu policejního, inspektor František Z., jest v každém případě úředníkem veřejným ve smyslu § 153 tr. zák. Poněvadž pak, jak soud zjišťuje, byl poraněn, třebaže lehce, když vykonával své povolání, t. j. když konal bezpečnostní policii tím, že v čele policejního mužstva zakročoval proti pouličním demonstrantům k vůli udržení veřejné bezpečnosti a vnitřního klidu, požívá zvýšené ochrany podle § 153 tr. zák. Ježto nalézací soud formálně bezvadně zjišťuje, že obžalovanému byla známa úřední vlastnost i činnost inspektora Z-ého, jehož při výkonu služby úmyslně lehce zranil, odpovídá odsuzující výrok zjištěnému stavu věci a správnému výkladu zákona.

Čís. 4212.

Padělání veřejné listiny o sobě nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž jest třeba, by bylo padělané veřejné listiny použito v úmyslu poškoditi.

Při odsouzení pro přestupek podle § 269 a) tr. zák. nelze vysloviti ztrátu práva volebního.

(Rozh. ze dne 16. června 1931, Zm I 370/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Dolních Kralovicích ze dne 17. prosince 1930 porušen byl zákon, a to výrokem o vině v ustanovení §§ 197, 199 písm. d), 320 písm. f) tr. zák., a výrokem o ztrátě volebního práva v ustanovení prvního odstavce § 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. (v doslovu § 1 zákona z 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n. a